

Divadelní smetánka

(pro vysvětlení otoč)

2024 IX

Proč je ten počáteční text pořád stejný, když partneři portálu u něj zůstávají, takže čtou každý měsíc nezměněný úvod “smetánky”? Protože k těm dosavadním noví partneři přibývají a tohle je jednodušší, než abych každému říkala, čím to byl nápad a proč mi připadá roztomilý. Tak měním aspoň hlavičku, abyste viděli, kdy byla ta která “smetánka” napsána.

Portál O divadle by nemohl existovat bez svých Partnerů a Mecenášů - a já věřím, že všichni víte, jak jsem vám za to vděčna. Proto když přišel Petr Kuhn s nápadem, že bych jemu a lidem z jeho kanceláře psala doporučení, na co jít do divadla, potěšilo mě to. Horší bylo, jaký název tomu chtěl dát: Divadelní smetánka.

Je to mile dvojnámenné, nicméně ten druhý význam mi neseděl, protože jestli někdo skutečně nejsem, tak egomaniak.

Odhlédnuto od toho je však ten název pro mě roztomilý, protože Smetánka byl můj táta, který mě v mých osmi letech posadil před sebe na motorku a odjeli jsme z Berouna "až do Prahy" do divadla. Bylo to představení Dobrodružství Toma Sawyera a Huckleberryho Finna v tehdejší Divadle Jiřího Wolkera, dnešním Divadle v Dlouhé. Dodnes si pamatuju, jak mě tam přepadla láska k divadlu, pro mě opravdu velmi silná emoce.

S touto vzpomínkou už výraz Divadelní smetánka dává smysl i mně.

:-)

Hezký den, Jana Smetánková

Každý měsíc vám většinou představuji čtyři inscenace. Dnes k tomu přidám i pozvání na předpremiérové promítání celovečerního dokumentu o Radovanu Lukavském, který jsme natočili s Ondřejem Kepkou.

Co je v textu podtrženo, tam se lze prokliknout, abyste neztráceli čas tím, že to budete hledat.

Odkazy na divadla vedou na podstránku s programem.

Hráči

České nebe

Milostné dopisy

Lordi

Hráči (Činoherní klub)

Gogolovi Hráči jsou v Činoheráku mnohem větším pojmem, než v ostatních divadlech. To proto, že tu v roce 1982 měli premiéru Hráči v dnes již legendárním obsazení, s Josefem Abrahámem v roli Ichareva. Jeho roli má v novém nastudování Ondřej Rychlý. (Srovnávat jejich herectví však nelze, i proto, že je mezi nimi v době premiéry věkový rozdíl 11 let.)

Hraje se na jednoduché scéně, jen bílé plochy a nízký otvor, kterým všichni vcházejí na jeviště, takže chtějí-li vejít, musí se ohnout. Samozřejmě nelze porovnávat ani ty dvě inscenace, to je v divadle vždycky ošidné. O to více u premiér, mezi nimiž je 42 let, protože za tu dobu se herectví i pojetí divadla dost změnilo.

Co však lze říci zcela zodpovědně, je to, že Ondřej Rychlému je 32 let a v mnoha inscenacích je tak výborný, že je otázka, kam až to své nadání a pílí dovede.

Spodní fotografie by se dala nazvat: “Čí je to syn?” Ondřej Rychlý je svému otci podobný, jako by mu z oka vypadl. Mladík v pozadí je jedno z dvojčat, synů Vladimíra Dlouhého. V Hráčích hrají oba a jsou si podobní tak, že v jednu chvíli hrají oba stejnou postavu. Nicméně Jan je tátovi podobný vzhledem, hlasem, gesty, úsměvem natolik, že se zdá, že za chvíli půjde skákat přes kaluže. A je to dojemné, protože jejich táta českému divadlu chybí, a to už dlouhých (to není pokus o vtip) 14 let.

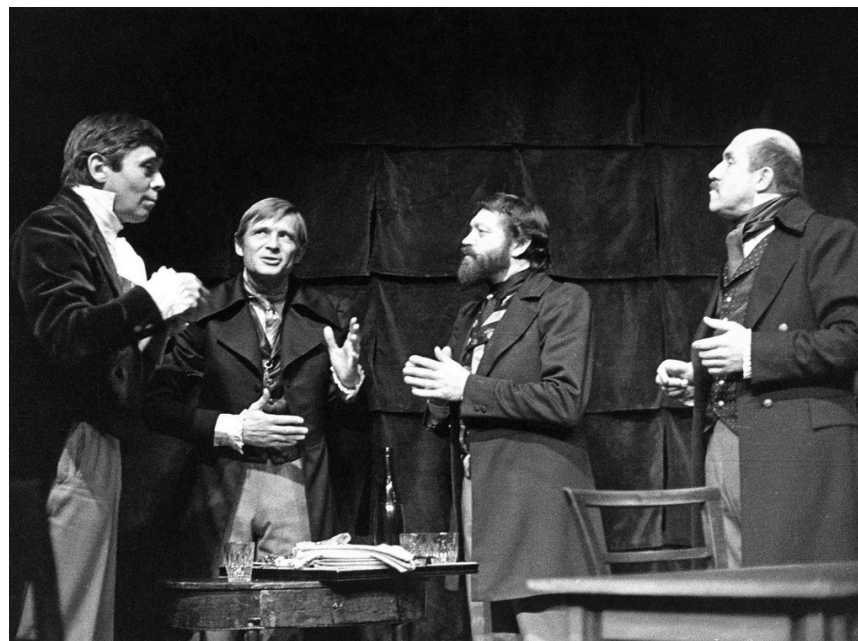

Nepatrným mínusem nových Hráčů je to, že v nich Ondřej Rychlý dost převyšuje ostatní hráče. Oni jsou velmi dobří a on výborný.

V té "původní" inscenaci tomu tak nebylo. Tam byla čtveřice Josef Abrahám - Jiří Kodet - Jiří Zahajský - Petr Nárožný rovnocenná.

Hráče 1982 jsme vydali na DVD, takže na rozhovory a ukázky se můžete podívat na YouTube kanále [divadlotv](#).

Zajímavé je ale i srovnání obou lcharevů v totožných scénách.

České nebe (Žižkovské divadlo Jára Cimrmana)

První herec vstoupí na jeviště a než stačí říci jediné slovo, ozve se bouřlivý potlesk, který vydrží určitě minutu, možná i dvě. Když potlesk utichne, herec pronese: **“Taky vás rádi vidíme”**. To se může stát asi jen u Cimrmanů, a to tehdy, je-li tím prvním vstoupivším na jeviště Zdeněk Svěrák.

Divadlo má na repertoáru všechny hry, od prvního Aktu, který měl premiéru v roce 1967, až právě po České nebe, které je poslední hrou autorské dvojice Svěrák - Smoljak. (Premiéru mělo na podzim 2008, Ladislav Smoljak zemřel o rok a půl později.)

Osobně si myslím, že je úplně jedno, na co člověk k Cimrmanům jde. Jejich humor není pro každého, a nemyslím tím vyjádření Jana Wericha: *“Člověk se musí rozhodnout, jestli dělat legraci pro chytrý nebo pro blbý. Přitom i v tom představení pro chytrý musí být tu a tam něco pro blbce. Takový dlaždice, po kterých může ten blbec za tím představením kulhat.”*

Znám více chytrých lidí, kterým cimrmanovský humor nevyhovuje. Ale kdo ho má rád, užije si všechny hry úplně stejně. Ostatně na publiku je znát, že tu kterou inscenaci většina z nich nevidí poprvé. Zdeněk Svěrák kdysi vzpomenu, že když někdo zapomene text, diváci mu napoví. A že je to zároveň milé i smutné. Já myslím, že spíš milé...

Milostné dopisy (STUDIO DVA Malá scéna)

Zdeněk Svěrák je dokladem toho, že když člověk dělá práci, která ho baví a je v ní úspěšný, věk hraje jen malou roli. I u něj, kterému bylo na jaře 88 let. Druhým takovým příkladem může být Emília Vášáryová. Ztělesnění noblesy, inteligence, ušlechtilosti ducha a ženské krásy. A věk? Neuvěřitelných 82 let.

Na jaře měla na Malé scéně Studia DVA premiéru hra Milostné dopisy, v nichž Emília Vášáryová exceluje s Milanem Kňažkem.

Je to příběh dvou přátel, kteří se znají od dětství a v dopisech si sdělují své sny, cíle, úspěchy, nezdary, prostě to, co život přináší. Někdy si jsou emočně blíží, někdy se vzdálí, někdy si jsou blíží i fyzicky.

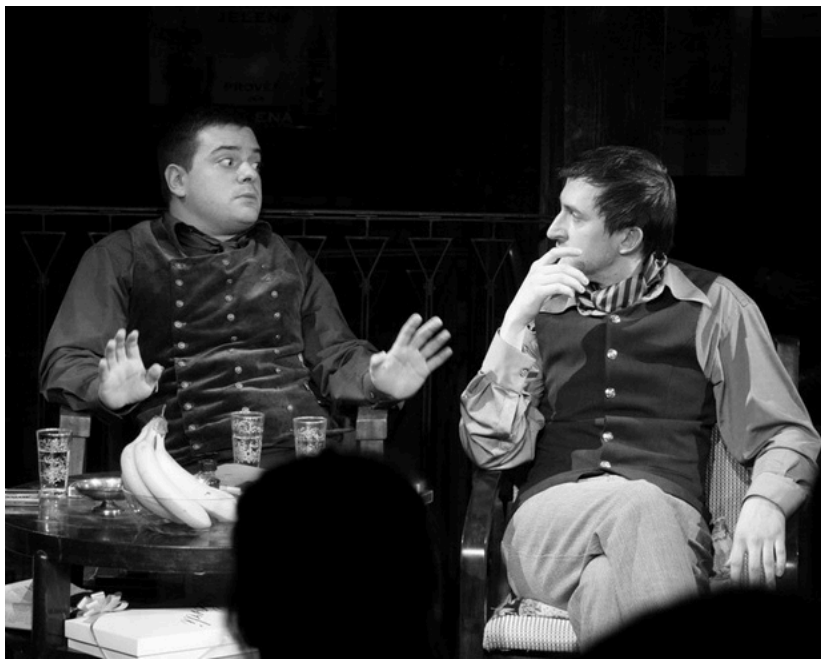
Albert Ramsdell Gurney byl za text nominován na Pulitzerovu cenu - a nelze se tomu divit...

Mimochodem - v roce 1996 měly Milostné dopisy premiéru v Divadle na Vinohradech. Hráli je Jana Hlaváčová a Petr Kostka a byl to také velký zážitek.

Lordi (Švandovo divadlo)

Tři lordi se každý týden scházejí v klubu a hodnotí výsledky své hry. Ve hře je úspěšný ten, který má více úspěchů u žen, které mu parťáci dali za úkol dobýt (ne, o city v té hře nejde).

Lordi jsou brutálně nekorektní komedie, která baví herce i diváky. Měla premiéru před 18 lety, kdy Filipu Rajmontovi a Martinu Hofmannovi (viz první fotografie) nebylo ani třicet let.

Hraje se leckde, v Praze nejčastěji ve Švandově divadle. Představení, které se zde odehrálo minulý týden, bylo zcela vyprodané a výbuchy smíchu v něm byly tak mocné, že hrozilo, že tlaková vlna před divadlem zastaví tramvaje.

Hraje se ve slovenštině. Proč ne, textu to nevadí a na jevišti je jeden a půl Slováka. (Martin Hofmann má slovenskou mámu a třetí do party, tedy Peter Serge Butko, který je i režisérem inscenace, se narodil v Bojnících.) Nicméně je to trošku jiný zážitek ze slovenštiny na jevišti, než jakého se člověku dostane u Emílie Vášáryové a Milana Kňažka (ačkoliv i oni hrají běžně v češtině). Ale když vidíte Martina Hofmanna stokrát na jevišti v češtině, podvědomě čekáte, kdy se do ní “vrátí”.

To je ale jen taková malá poznámka. Důležité je, že je vidět, jak to všichni tři hrají rádi. Martin Hofmann a Filip Rajmont spolu chodili do ročníku na DAMU a byli tam “nejnejka”. A režisér Butko, o něco starší, k nim zjevně dobře pasuje. Což ostatně dokazuje i fotografie z letošního září ze SAE (zdroj: Instagram PSB).

Divadelní smetánka 2024 IX